

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. תמיר:

1. חוק המשטרה (הוראת שעה)

ח. הירש:

חברי הכנסת שדיברו במליאה ציודו כולם בקבלת הצעת החוק, והחוק

עבר בלי בעיות.

החוק איננו בא להגביל את מי שרשאי יהיה להתגייס למשטרה, אלא לקבוע שמי שחוק הגימלאות חל עליו לא יצא נפטר אם הוא מסכים לחזור ולשרת במשטרה. החוק אומר שמי שפרש מהשירות ומקבל גימלה מהמדינה או מרשות מקומית - יהיה רשאי להמשיך ולקבל לפחות שני-שליש מן הפנסיה שלו, בתוספת המשכורת שיקבל מהמשטרה אם יתגייס מחדש. מספר חברי כנסת שאלו במליאה למה מגבילים זאת רק לעובדי מדינה ועובדי רשויות מקומיות. זאת משום שלגבי עובדים אחרים אין הגבלה גם כיום.

שאלה שניה שנשאלה במליאה הייתה אם אותם אנשים שיחזרו ויתגייסו למשטרה - יחולו עליהם תנאי השירות הספציפיים שחלים על כל שוטר שנפגע. גם זה פנויה בהצעה. כל מה שחל על כל שוטר יחול גם על מי שהתגייס למשטרה בתוקף החוק הזה. החוק בא לסוך אנשים שפרשו מהשירות לחזור ולשרת במשטרה במסימות שיקבעו.

היו"ר י. תמיר:

ח"כ הרליץ מעירה שסיכמה עם השר כי במקום לקרוא למתגייסים הללו "מתנדבים" יקראו להם "מתגייסים בשכר".

ח. הירש:

החוק איננו קורא להם בשם כלל. החוק אומר: "מי שפרש... לפני תחילתו של חוק זה... ניתן לגייס אותו לפי בקשתו למשטרה... לביצוע מסימות טכניקות שיפורטו".

ב.צ. קשת:

אני מתנגד להצעת ח"כ הרליץ. מדובר באנשים שמתגייסים למשטרה והם בחזרה מגויסים, ולא ייתכן לקבוע להם באופן מלאכותי הוואר אחר.

מר בן-פורת:

במטה המשטרה רוצים להיטבע ככל האפשר מהמונחים המקובלים בצה"ל: "לגייס", "סירובנים" וכו'. מדובר באדם שצריך להחליט בעצמו להתנדב לעבודת המשטרה, ואדם כזה כבר עייף מהמונחים הללו "להתגייס" "סירובנות" וכו'. גם ללשכת הגיוס לא יקראו "לשכת גיוס" אלא "לשכת קבלה". גם איש צבא קבע איננו "מתגייס" מחדש לצה"ל אלא "חותם על שירות קבע". אולי אפשר לומר "ניתן לקבל אותו" במקום "ניתן לגייס אותו", אבל לא יותר.

היו"ר י. תמיר:

האפקט הפסיכולוגי כאן הוא קטן ביותר. אבל מטעמים של אקלים אולי אפשר לכתוב בסעיף 2: "מי שפרש... ניתן להפעילו בשירות במשטרה לחקופה מוגבלת", ובסעיף 4(ב): "היה המפעיל...".

ח. הירש:

זה היה מחייב אותנו לתקן את המינוח לכל אורך פקודת המשטרה במקום שמדובר על מגויסים. כי יש חנאים קבועים לכל מי שמגויסים למשטרה, ולא כדאי לקבוע בחוק שתי קטגוריות נפרדות.

הוחלט: לאשר את הצעת החוק ולהעבירה לקריאה שניה ושלישית בכנסת.

(2) תיקון טעות בחוק לתיקון פקודת המשטרה (מס' 3)

י. ברזני:
נחקלה פניה מאת שר המשפטים בקשר לתיקון טעות, כדלקמן:
"בהסתמך על סעיף 10א(ב) לפקודת טררי השלטון והמשפט תש"ח-1948, אני מציע לוועדת הפנים ואיכות הסביבה לקבוע כי נפלה טעות בחוק לתיקון פקודת המשטרה (מס' 3) חשל ד-1974, כמפורט בנספח למכתבי זה, כדי שהכנסת תוכל להחליט על תיקונה. הנספח מצורף בזה ב-25 עתקים להפצה בין חברי הוועדה".

וזוה נוסח הנספח: "בסעיף 2(2) לחוק לתיקון פקודת המשטרה (מס' 3) חשל ד-1974, במקום "ותיחתם" יבוא "ותימסר".

מר גלס:
ערב תחילת התיקון של חשל'ד אמר הסעיף 56(א) של החוק כך: "הואשם מפקח בעבירה... תיערך החקירה ע"י קצין משטרה בכיר, תירשם ותימסר למפקח הכללי". התיקון של חשל'ד הציע להקביל את החוק גם לגבי קצין בדרגה שמעל למפקח, אבל חל שיבוש בנוסח, ובמקום "תירשם ותימסר" נכתב בטעות "תירשם ותיחתם", ומה שמציעים עכשיו לתקן הוא לכתוב "ותימסר" במקום "ותיחתם".

הוחלט: לאשר את התיקון כמבוקש.

היו"ר י. תמיר:
נעשה עכשיו הפסקה עד השעה 10,00, שאז ניגש לדיון בהצעה לסה"י של ח"כ מלמד בענין חלוקת נשק לתושבים.

(3) הפסקת העידון לרכישת נשק ע"י אנשים פרטיים (הצעה לסה"י)

א. מלמד:
כוונת הצעתי הייתה להעמיד מול עידוד אנשים פרטיים לרכוש נשק, את הצורך לעודד רכישת נשק להגנה ע"י מסגרות מאושרות.

אנחנו עם נברוטי, וחיים בזמנים לא שקטים, והימצאות נשק בידי אנשים פרטיים בצורה בלתי מבוקרת עלולה לגרום לאסונות - כפי שאמנם ראינו לאחרונה במגדש הכדורגל. מאידך, שמענו ששר המשטרה אמר שזאת הדרך להתגונן, ע"י רכישת נשק ע"י אנשים פרטיים, ואנחנו עדים לאחרונה למחזות של התנפלויות אזרחים על חנויות הנשק, ואף לבקשות להקצאת מטבע חוץ לצורך זה. זהו בולטות מסוכן ביותר.

לדעתי צריך ראשית כל שלא לעודד רכישת נשק ע"י פרטים, ושנית - להקפיד על האישורים הניתנים. כי כיום קיים סייג אחד ויחיד לגבי האפשרות לרכוש נשק: שהמבקש לא יעבר בעבר עבירה פלילית. אבל אנחנו יודעים שעוד שאדם עובר עבירה ראשונה - הוא לא עבר עבירה בעבר, וזהו סייג לא מספיק. נשק בידו של אדם הוא כשלעצמו אהגר להשתמש בו. צריך אפוא למעט ככל האפשר במתן רשיונות, ובוודאי שלא לעודד זאת.

מצד שני, ראינו מה קרה לאחרונה בקיבוץ שמיר. מתגרר שאותו גיבור שהציל שם את המצב הוא בחזרת עבריו, משום שהקלצ'ניקוב שהשתמש בו נמצא בידו בניגוד לחוק, מעודפי זה"ל שהיה עליו להחזירו לצבא במסגרת החגיגה שהיתה לפני כמה חודשים.

במשק שלי אני יודע שיש נשק, אבל הוא מבוקר ונמסר לחברים לצרכי שמירה בלבד, ומוחזר מיד עם תום השמירה.

א. מלמד:

ואילו דווקא במקום כמו שמיר מתברר שאין מחלקים נשק לחברים, והם נאלצים להשתמש בנשק גנוב.

קיימת בעיה של ארגוני שמירה.

כיום הולך לתפקידים אלה כוח-אדם שולי, פנסיונרים או חצי-פנסיונרים, ואין בטחון שאכן יודעים אנשים אלה להשתמש בנשק. צריך אפוא לבדוק גם את הארגונים הללו, כיצד הם שומרים על הנשק, מהי מידת האימון שהם נותנים לאנשיהם, וכו'. יש כאן קומפלקס שלם שצריך להסדירו מבחינת החוק.

לסיכום: (א) לא צריך לעודד רכישת

נשק ע"י פרטים, בגלל המצב הנפשי בו נמצא העם כיום. כאן צריך לזכור גם את ענין המיעוטים. חלק ממגשי הבקשות לנשק מתרצים זאת בעבודתם בשטחים; אלה הם חמוסי-מוח המסיירים לצורך עבודתם בשטחים, ודווקא הם הלולים להרוס את המרקם העדין של יחסים שהצלחנו להקים עם המיעוטים - וכבר היו דברים. דווקא על האנשים הללו שיש להם מגע עם המיעוטים ורושה ביקורת חמורה יותר.

(ב) דרוש פיקוח יתר על אלה שצריך

לחת להם נשק.

(ג) הסייג של עבירה פלילית שהוא

כיום סייג יחסי למנוע מאדם נשק איננו מספיק, או לי צריך לערוך גם בדיקות פסיכוסכנויות למבקשים, כדי להרחיב את ההגבלות.

(ד) צריך לעודד מסגרות של התנדבות,

ושם לחת נשק מאושר.

(ה) צריך לבדוק את כל הנשק שניתן

לארגוני שמירה, באיזו מידה הוא מאוחסן כראוי, מהי מידת האימון של השומרים, וכו'.

היו"ר י. תמיר:

הייתי מבקש הסברים על הליכי הרישוי ועל הקריטריונים הנקוטים

כיום במתן נשק.

ל. גרי:

הכנסת כבר הטילה בעבר הגבלות נוספות על אלו שהיו קיימות קודם

לכן לגבי מבקשי רישיון לנשק. הצייתי רק להזכיר שאנחנו עוסקים רק בכלים אזרחיים (אקדחים, רובי-ציד וכו'). כל כלי צבאי הוא מחוץ לתחום שלנו.

הבקשה לרישיון לכלי אזרחי במסרת

למשרד הפנים, כשהמבקש צריך לנמק את בקשתו: הגנה עצמית, ציד וכו'. הצעד האוטומטיסטריטבי נעשה ע"י קציני המחוז במשרד הפנים. הצד המקצועי נעשה ע"י המשטרה ושירותי הבטחון. אחרי שקצין הרישוי שלנו מקבל חוות דעת חיובית של המשטרה ושירותי הבטחון, ואין כל סיבה לסרב - אנחנו מוציאים את הרישיון.

היו"ר י. תמיר:

נניח שאני בא ומבקש רישיון; אני אדם הגון לפי תיקי המשטרה ושפוי

לפי תיקי הבדיקה הרפואית - האם חייבים אז לחת לי את הרישיון?

ל. גרי:

אין כל סיבה שלא לחת במקרה זה. אלה הם ההליכים הקבועים. במקרה

שהמשטרה נותנת תשובה שלילית - השאלה היא אם אפשר לערער, ואם קציני הרישוי שלנו חייבים לנמק את הסירוב (כי לא תמיד אפשר למסור את הסיבה האמיתית שהיא לפעמים דימקרטית).

בארה"ב למשל היה בשטח כלי היריה

מצב של תוהו-ובוהו, כשאזרח יכול היה להזמין כלי-ידיה בדואר. אצלנו המצב היה תמיד לוסן, אם ע"י השהיה ועם ע"י ורישה לבדיקות רפואיות חוזרות. מאז מלחמת ששת הימים הוכפל מספר הכלים, בעיקר במחוז המרכז ות"א (ואינני מדבר על התקופה האחרונה).

ל. גרי:

נכון שאיננו מסלאים באופן מלא את
הפקידיון בשטח זה. הזכירו כאן למשל את ארגוני השמירה. גם העתונים
"עלו" על הנושא הזה של שוקרים שלא ידעו אפילו לענות בעברית. האמת
היא שמצאנו גם מקרים של אנשים שלא הצו ראויים לעסוק בשמירה ולשאת
נשק. זאת בגלל חוסר נכוח אדם. למשרד הפנים אין כוח פיקוח על כל זה.

היו"ר י. חמיר:

איזה כוח פיקוח מקנה לכם החוק?
מה נקרא "פיקוח"?

ל. גרי:

למשל: בדיקה על חברות השמירה, למי
הן נותנות את המשק וכו'. לנו אין

הכלים לפקח על הדברים הללו.

המדיניות שלנו צריכה להיות זהירה,
כהצעת ח"כ מלמד. לא להיות מושפעים מן הדרישה הגדולה ולא לסטות מן
הדרך הנורמלית. לאחרונה ירד הלחץ לרשיונות, ולא נורא אם אדם יחכה
עוד כמה ימים עד שיקבל את הרשיון, ומכל מקום המגמה היא לא להקל
בקריטריונים למתן הרשיון. בעיית המתנדבים וכוח מאורגן בפיקוח
המסורה היא בעיה אחרת. אבל על כל המוצי האזרחים הצובאים על פתחי
החנויות ומבקשים נשק צריך לפקח.

מ/נ יעקבי:

לנו יש קריטריונים ברורים להמליץ
בפני משרד הפנים על מתן רשיון

לנשק. ואלה הם הקריטריונים שקבענו לעצמנו, עוד לפני ההתעוררות
הציבורית האחרונה:

אנחנו בודקים ראשית כל את מהימנותו

של המבקש מבחינת עברו, אם יש לו עבר פלילי או לא, ולא רק במסגרת
הרישום הפלילי במסורה, אלא יש לנו גם רישומים במסגרת היחידות
האופרטיביות של המסורה בשטח (אולי יש עבריינים חכמים שלא נדונו;
לאלה איננו נותנים נשק).

יש לנו שני מנגי קריטריונים: לגבי

אקדחים ולגבי רובי-ציד (כלי נשם צבאיים אינם בגללים במסורה
הרישוי שלנו). לגבי אקדחים קיימים קריטריונים נוספים: שהמבקש יהיה
לא פחות מ-20, שיהיה לאחר שירות צבאי ושמוסר מגורריו הוא באיזור
שבו קיים סיכון בטחוני, או עיסוקו כרוך בנסיעות במקומות מרוחקים
ובלתי מיושבים (הגנה עצמית).

אנחנו נותנים נשק לאנשים העוסקים

בהובלת כספים, לאנשים המלווים מטיילים, לאנשים העוסקים בעבודות
פיתוח או מחקר במקומות מרוחקים, או שהמבקש ממלא תפקיד בטחוני
במפעל שלא הוכרז עליו כשל "מפעל ראוי" (לגבי מפעל ראוי יש סידורים
מיוחדים).

אנחנו מבקשים לבדוק אם האיש שירת

בצה"ל וירודע להשתמש בנשק, או שיש לו ניסיונים להשתמש בנשק במסגרת
הכשרה צבאית אחרת, או שיציג אישור על ידע בשימוש בכלי ירייה מאת
מפקח/מטורחים מוסמך. קריטריון נוסף: כושר בריאות; ועוד - מקום
מגורים בטחוני, או אם עיסוקו של המבקש הוא במקום מרוחק וכו' והנשק
דרוש לו למטרות שמירה בלבד.

הקריטריונים הללו קיימים עוד היום.

כי אם כל אזרח בטריצה יחשוב שהוא זקוק לנשק להגנה עצמית - אין לדבר
סוף.

היו"ר י. חמיר:

האם לדעתך הקריטריונים הללו
מטמשים בלם בפני מתן נשק בקנה-
מידה רחב, או שאלה קריטריונים שחלים למעשה על רוב האוכלוסין
במדינה?

מ/נ יעקבי:

אם אדם גר ועו בד בתל-אביב - אין
לו סיבה מספקת לקבל נשק.

היו פניות כאלה וסירבתם?

היו"ר י. חמיר:

אני צריך לברוק. אבל ההנחיות קיימות, וקציני המשטרה מכירים את נושא.

ס/נ יעקבי:

בעל חנות שרוצה לבוא בלי להילך ולראות אם החנות לא נפרצה - האם הוא זכאי לרשיון לנשק?

היו"ר י. חמיר:

אם הוא גר במרכז - לדעתי לא.

ס/נ יעקבי:

לגבי שומרים יש ועדה בינמשרדית לחוקרים פרטיים, כולל חברות שמירה פרטיות ושומרים. לגבי שומרים פחייבה הוועדה את חברות השמירה לכך שהשומרים שלהן במקומות מוגדרות יחוייבו לקבל רשיון מטעם הוועדה. כל חברת שמירה חייבת עפ"י החוק לפנות לוועדה ולקבל את אישורה להעסיק איש זה או אחר בתפקידי שמירה. במקביל, חברות השמירה הנותנות נשק לשומרי חייבות לקבל מן המשטרה אישור לאותו אדם לשאת נשק. כאן היה עלינו לחץ מטעם חברות השמירה לזרז את הליכי האישור, וקבענו לנו נוהל המגביל אותנו לטובעיים של בדיקות. גם חייבונו אותם לתת לנו כל מיני פרטים על מי שמבקש רשיון לנשק.

כולל טביעת אצבעות?

מר בן-פורת:

לא, אבל כולל פרטים אישיים: שם, כתובת, מספר תעודת-זהות וכו', שאז אנחנו יכולים לדעת בדיוק מיהו האיש.

ס/נ יעקבי:

מניין יש לחברות השמירה נשק?

מר בן-פורת:

יש להן הנשק שלהן. חברות השמירה הן "מפעל ראוי".

ס/נ יעקבי:

לא דרך משרד הבטחון?

היו"ר י. חמיר:

לא.

ס/נ יעקבי:

התעוררה בעיה לגבי השומרים האלה בעניין אימוצי-יתר שלהם, מסורתיים וכו'. ביקשנו מזה"ל שיעמיד לרשות החברות הללו את המטווחים שלו, כשהחברות חייבות להביא את הפאמן שלהן והאנשים יחוייבו להתאמן בתדירות מסוימות בכל-הנשק שלהם.

ח"כ מלמד טען שאין פיקוח על השומרים. בנוהלים שהוצאו א"י המשטרה יש סעיפים רבים בדבר פיקוח, וההחידות עושות אף יותר ממה שהיו צריכות לעשות בהתאם לחוק. יש גם היחידה הסמויה שקיבלה הוראות לברוק אם שומר שהוצב במקום כלשהו אמנם נושא תעודת הרשאה לשאת נשק. הפיקוח הוא אפוא די צמוד.

פקד י. לוי:

השאלה היא מהי המגמה: האם לחסוך במגמה שהובאה לביטוי ע"י שר המשטרה שאמר שיראה בחיוב בקשות של אזרחים לנשק, או שצריך לבלום את

י. בארי:

י. בארי:

המגמה הזאת וללכת בכיוון הפוך. אני כשלעצמי תומך במגמה לצמצם ככל האפשר את חלוקת הנשק לאזרחים. גם הכותרת בעתון בנושא זה: "נשק - מצרך-החודש", קולעת כיום למטרה. אנחנו עדים אצלנו להתלהטות יצרים ואפילו במדינות בעלות אוכלוסיה קרח-מזג יש כיום התפרעויות של קהל, בעיקר במשחקי כדורגל. אין ספק שבאוסירה כזאת עלול לקרות שמישהו ישתמש גם בנשק.

אני יודע שלשמירה באיזורי ספר אין המשטרה יכולה להוציא כוחות מספיקים, אבל חייבת להיות הקפדה וחייב להיות פיקוח חריף הרבה יותר. הגישה לא צריכה להיות לתת נשק אלא אם כן יש סיבה שלא לתת, אלא להיפך: לא לתת רשיון לנשק אלא אם כן יש סיבה טובה לתת.

ח. אבו-רביע:

אנחנו חיים במדינה דימוקרטית, והחוק שורה לכולם. גם לנו יש חלק בעניין זה של רשיונות לנשק, לא למען קישוט אלא לשם הגנה עצמית. אנחנו חיים באיזורים נרחבים בצב, הגובלים בגבול ירדן ומצרים, ויש לנו בהגים הפועלים בקו אילת-אל-עריש שבהם יש סכנה, ואני מבקש שכל אדם כזה יוכל לשאת נשק אם אין לו עבר פלילי. ואילו כיום יש בקשות רבות שטרם נענו.

הינר י. תמיר:

בנושא זה של רשיונות לנשק אנחנו נמצאים בטבח מסוימים. מה שנוגע לישובים בפנים הארץ, שאינם ישובי ספר - שם תליכי הרישוי לנשק להגנה עצמית עונים כיום פחות או יותר לצרכים. לעומת זה, בישובי ספר כמו מעלות וכו' - שם יש שיבוש בחלוקת נשק להגנה עצמית ולהגנה מרחבית של הצבא. בקיבוץ שמיד למשל יש מחסן נשק להגנה עצמית. האם יש בעניין זה מגע בין משרד הבטחון והמשטרה? או שנשק להגנת הישוב לחוד, ונשק לחברות שמינה לחוד?

ס/ג יעקבי:

משמר הגבול פועל בישובים המוגדרים בישובים רגילים, ובמסגרת הפעילות שלו יש לו רכז בטחון שוטף עם נשק, לא לגורדים אלא לישוב כולו.

הינר י. תמיר:

בשלוטי למשל יש מחסן נשק כזה?

ס/ג יעקבי:

אם הישוב כפוף למסגרת של מג"ב ויש לו שם רכזי בטחון שוטף - יש לו מחסן נשק עם רכז בטחון שוטף שהוא תושב הישוב והוא גם האחראי לשמירה, הוא מקבל משכורת מאתנו וכו', ויש לו תפקידים מוגדרים בנושא ספציפי זה.

הינר י. תמיר:

נניח שפרצה אליכם תושב קרית-שמונה הגד בקצה הישוב ומבקש רשיון לאקדח, מסיבה זו שהוא גר בבתיים הקיצוניים של הישוב, האם יקבל את הרשיון?

ס/ג יעקבי:

היום נותנים לו.

הינר י. תמיר:

ולתושב שכונת התקווה בח'א שמבקש רשיון בגלל תופעות שונות בשכונה?

ס/ג יעקבי:

ככלל לא נותנים לו.

אנחנו רוצים כעת במטה הארצי של המשטרה על הרחבת הפעילות של משמר הגבול, ולא רק באותם ישובים.

הינר י. חמיר:

אנחנו צריכים להניח על שולחן הכנסת
מסקנות בעקבות הדיון. מה הייתם
מזיעים? להשאיר את הסטטוס-קוו' לציון צורך בהרחבה ברישוי בישובי
ספר? לצמצם? להרחיב את היריעה מאקדחים לתח-מקלעים (כי נשק אישי
בחזית כמו ישובי הספר צריך שיהיה גם יעיל, אחרת זוהי הונאה עצמית)?
מה עמדת המשטרה לגבי האנשים הצובאים על חנויות הנשק ומבקשים רישיונות?

ס/ג יעקבי:

לא ידוע לי על דיונים במטה המשטרה
בענין זה.

ל. גרי:

בשעתו היה בג' צ של אזרח שודש הנמקה
למה מסרבים לתת לו רישיון. אנחנו
מבדלים שאדם המבקש רישיון אמנם לא משקר במיבות שהוא נותן, אבל לפעמים
הוא "מייפה" את בקשתו. אולי בכיוון זה אפשר להמליץ בפני הכנסת, אם
אמנם רוצים לרסן את הענין הזה של בקשות לנשק. יש גם הבדל בין החזקת
נשק ונשיאת נשק, וגם כאן אפשר אולי לתמוך. כיום, אם אדם מבקש רישיון
לנשק ואיננו מוצאים סיבה בתיקים מדוע לא לתת לו - למעשה אינך יכול
שלא לתת לו את הרישיון. את הקו הקיים הייתי מגדיר ככך: נוהגים כמיטב
היכולת לתת אך ורק למי שמסוכנעים שהנשק ירוש לו להגנה עצמית.

במצב החדש שנוצר במדינה, בישובים
קטנים כמו חצור-הגלילית וכו', אנחנו חייבים להיות מאורגנים. אם תתקבל
החלטה בכנסת - צריך לדעת לשים בה דגש בצרכים הדחופים בנשק במקומות
כאלה. במקומות אחרים - פחות. בירושלים למשל, אני עצמי מסתובב לעתים
בירושלים המזרחית, ויש לי רישיון לנשק. כשאני יורד לעיר המזרחית
לא פעם אני חושב אולי כדאי ליתר בטחון לקחת אתי את האקדח. במקרים
כאלה אי-אפשר לסרב למבקש. עם המצב שנוצר הייתי ממליץ לפעול בקו זה.

מר בן-פורת:

הדברים שאמרו כאן היום אנשי המשטרה
עונים למעשה על רוח ההצעה למה'י
של ח"כ מלמד. למעשה המשטרה ממשיכה לפעול לפי הקריטריונים שקבעה לה,
בתוספת מסויימת. חושב קדימה-שמונה למשל שמתגורר בקצה הישוב ורוצה
לקבל נשק להגנה עצמית - לגבי ישובים מסוג זה מקבלים את ביטוי
והוא מקבל את הרישיון. ניפוק כזה לא יתקבל במקומות אחרים. כלומר,
עדיין אין שינוי בקריטריונים למתן רישיונות לנשק בארץ. אינני יודע
מהי הסטיסטיקה של מספר הרישיונות לנשק שאושרו באחרונה.

ס/ג יעקבי:

סירבנו לתת ל-200.

מר בן-פורת:

השאלה היא לכמה אישחם. אני בטוח
שלמספר הרבה יותר גדול. השאלה היא
אם אנו עונים לצרכים החדשים של החקופה. זוהי שאלה של מדיניות.

הינר י. חמיר:

מה היית אחה עושה, כאיש שמתמצא
בעניינים? האם היית נוקט בקו
של הקלה, החמרה או שמירה על הסטטוס-קוו'?

מר בן-פורת:

אישית לא הייתי משנה מבחינת
הקריטריונים לרישוי לגבי נודדים.
הייתי מנסה, כפי שאמר ח"כ מלמד, לתת זאת באמצעות מסגרות כלשהן.
במסגרות של ישובים קטנים זה הרבה יותר קל. בישובים המאוכלסים,
העירוניים, הדבר קשה הרבה יותר. אבל ייתכן שאם יתגבש משהו בקשר
למשמר-האזרחי, העיריות וכו' - אולי שם נמצא לכך פתרון. כרגע זה
עדיין לא מגובש.

לעומת זה אני מבין שכבר עכשיו
עוסקים בעידכון הפרישה של משמר-הגבול לגבי הישובים שבהם הוא פועל
מבחינת האחריות להגנה הפנימית. כידוע, יש איזורים בהם מטפל מג'ב
לאורך הגבולות, ויש איזורים בהם עוסק הצבא. בשנים האחרונות הייתה

מר בן-פורת:

מגמה לצמצם את מסגרת הישובים שבהם עוסק סג"ב בשטירה אזרחית. בישוב כמו קיבוץ שמיר למשל יש תחנת נוטרים שכל שומר יכול להיעזר בה. ישוב כמו מעלות לא נחשב עד כה כישוב מסוכן, ולא היה שם דבר כזה. עכשיו יש דיונים בכיוון של הרחבת הפעילות של משמר-הגבול גם בישובים אחרים.

אני אישית רואה את העניין כפי

שהציג אותו ח"כ מלמד ובארי.

הי"ר י. תמיר:

לסיכום, הייתי מבקש שט/נ יעקבי וממר גרי לנסות להפציץ לנו חוך שבוע נקודות שעליהן הם עומדים במסגרת ההצעה לסה"י של ח"כ מלמד, ובעקבות זאת נבטח טיוטת מסקנות. כי למעשה אין בינינו חילוקי דעות.

י. בארי:

הייתי מבקש שיושם לב גם אל הקו המנחה הכללי. כי מה שעורר כאן את כל העניין היה ההצהרה של השר שהוא רואה בחיוב חלוקת נשק לאזרחים. אני אישית מעוניין לדעת אם הקו הוא שמעניקים רשיון אלא אם כן יש סיבה לסרב, או שמטריבים לתת רשיון אלא אם כן יש סיבה טובה לתת. כי על זה הוסיכר. אולי תוכלו להתייחס בהצעתכם גם לנקודה הזאת.

הי"ר י. תמיר:

רציתי עוד להתייחס לדבריו של ח"כ אבו-רביע, שעורר את הנקודה הספציפית שראוי לקיים עליה שיחה בין ח"כ אבו-רביע והגורמים הנוגעים בדבר במשטרה ובמשרד הפנים.

(הישיבה נועלה ב-11.00)